

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 237

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 septembrie 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
105. — Legea privind evidența populației și cartea de identitate.....	1-6	Hotărârea nr. 32 din 25 septembrie 1996	9-10
481. — Decret pentru promulgarea Legii privind evidența populației și cartea de identitate.....	6	Hotărârea nr. 33 din 26 septembrie 1996	10-11
★			
422. — Decret privind conferirea medaliei „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945”.....	6	Hotărârea nr. 34 din 26 septembrie 1996	11-13
423. — Decret privind conferirea medaliei „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945”.....	7	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
485. — Decret privind numirea în funcție a unui judecător financiar și revocarea din funcție a unor judecători financiari și a unui procuror financiar.....	7	858. — Hotărâre pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 570/1996	13
HOTĂRÂRI ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		864. — Hotărâre pentru completarea Hotărârii Guvernului nr. 315/1996 privind instituirea regimului special de supraveghere economico-financiară la unele societăți comerciale cu capital majoritar de stat	14
Hotărârea nr. 31 din 25 septembrie 1996	8-9	868. — Hotărâre privind exceptarea temporară de la plata taxelor vamale pentru importul unor echipamente și accesorii electronice pentru activitatea de radiodifuziune	15
		871. — Hotărâre privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pentru asigurarea finanțării Consiliului Concurenței în anul 1996.....	16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGEA

privind evidența populației și cartea de identitate

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Organizarea evidenței populației

Art. 1. — (1) Evidența cetățenilor români care domiciliază în România se ține după principiul locului de domiciliu al acestora, de Ministerul de Interne, prin formațiunile de evidență a populației, în cadrul Sistemului național informatic de evidență a populației.

(2) În sensul prezentei legi, prin *formațiune de evidență a populației* se înțelege orice structură de această specialitate, constituită și organizată de Ministerul de Interne.

(3) Sistemul național informatic de evidență a populației reprezintă ansamblul de activități desfășurate pentru ținerea evidenței populației, locului de domiciliu, stabilirii reședinței,

pentru eliberarea cărților de identitate și evidența locatarilor prin cartea de imobil.

Art. 2. — (1) Registrul permanent de evidență a populației este o parte componentă a Sistemului național informatic de evidență a populației și se întocmește pe baza datelor de evidență a persoanelor, în scopul cunoașterii numărului, structurii și mișcării populației pe teritoriul țării.

(2) Întocmirea, actualizarea, exploatarea și valorificarea datelor Registrului permanent de evidență a populației se fac de Ministerul de Interne, prin formațiunile de evidență a populației.

(3) Conținutul Registrului permanent de evidență a populației se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului de Interne.

(4) Datele individuale referitoare la persoana fizică au caracter confidențial; în toate cazurile, acestea nu pot fi comunicate altor persoane fizice sau juridice decât în condițiile legii.

Art. 3. — Registrul permanent de evidență a populației funcționează în sistem deschis, servind ca suport unic pentru furnizarea de date, potrivit competențelor și drepturilor legale, pentru toate sistemele informatice din domeniul administrației publice centrale și locale, care prelucrează date nominale privind persoana fizică.

Art. 4. — Cetățenii români sunt luați în evidență la naștere, prin întocmirea unei fișe de evidență a populației, pe baza datelor de stare civilă din actele de naștere, comunicate de autoritățile administrației publice locale. Comunicarea se face la formarea de evidență a populației din localitatea de domiciliu.

Art. 5. — (1) Fiecărei persoane fizice i se atribuie, începând de la naștere, un cod numeric personal care se înscrie în actele și certificatele de stare civilă și se preia în celelalte acte cu caracter oficial, emise pe numele persoanei respective, precum și în Registrul permanent de evidență a populației.

(2) Codul numeric personal reprezintă un număr semnificativ ce individualizează o persoană fizică și constituie singurul identificator pentru toate sistemele informatice care prelucrează date nominale privind persoana fizică.

(3) Gestionarea și verificarea atribuirii codului numeric personal revine Ministerului de Interne, prin formațiunile de evidență a populației.

Art. 6. — Actualizarea fișelor de evidență a populației și a Registrului permanent de evidență a populației se realizează de formațiunile de evidență a populației pe baza documentelor prezentate de persoana fizică în cauză sau comunicate, în situațiile prevăzute de lege, de ministere și de alte autorități ale administrației publice centrale și locale, potrivit atribuțiilor ce le revin, în legătură cu situația persoanei fizice.

Art. 7. — Datele nominale privind persoana fizică se comunică de către:

a) primarii localităților, pentru născuții vii, pentru modificări intervenite în statutul civil al persoanei fizice și pentru decedați;

b) Ministerul Justiției, pentru cei care dobândesc sau pierd cetățenia română;

c) instanțele judecătorești ale căror hotărâri au rămas definitive și irevocabile, pentru modificări intervenite ca urmare a divorțului și pentru cei supuși interdicției de a părăsi o localitate sau de a se afla într-o localitate;

d) Ministerul Afacerilor Externe, pentru repatriați și pentru cei dețin statutul de cetățean român cu domiciliul în străinătate.

Art. 8. — (1) Formațiunea de evidență a populației de la locul de domiciliu al persoanei fizice comunică acesteia, la cerere, date înscrise în fișa proprie.

(2) Formațiunea de evidență a populației poate comunica, la cerere, unei persoane fizice sau juridice, date de stare civilă, domiciliul sau reședința altei persoane fizice, numai după ce a obținut consimțământul scris al acesteia.

(3) Consimțământul prevăzut la alin. (2) nu este necesar când există un temei legal justificat.

Art. 9. — Comunicarea datelor din evidența populației la cererea persoanelor fizice și juridice, precum și transmiterea unor date pentru crearea, întreținerea, actualizarea sau exploatarea bazelor de date aparținând altor sisteme informatice se face, cu sau fără plată, în condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului.

CAPITOLUL II

Cartea de identitate

Art. 10. — (1) Cartea de identitate este documentul care se eliberează cetățeanului român cu domiciliul în România, la împlinirea vârstei de 14 ani, și cu care se face dovada identității și a domiciliului.

(2) Cu cartea de identitate se poate face și dovada cetățeniei române.

(3) În relațiile dintre cetățeni și orice alte persoane fizice sau persoane juridice se folosesc, pentru legitimare și identificare, cărți de identitate valabile, potrivit legii.

(4) Dovada identității, cetățeniei române și a domiciliului minorului sub 14 ani se face cu certificatul de naștere al acestuia și cu cartea de identitate a părintelui sau a reprezentantului său legal.

(5) În sensul prezentei legi, prin *cartea de identitate* se înțelege și cartea de identitate provizorie.

Art. 11. — Cartea de identitate se întocmește și se eliberează de către formațiunea de evidență a populației de la locul de domiciliu sau reședință al persoanei fizice, pe

baza cererii scrise a acesteia sau a reprezentantului său legal — în cazul minorilor sau persoanelor fizice puse sub interdicție — și a documentelor cu care, potrivit legii, se face dovada numelui, stării civile, cetățeniei române, a domiciliului și, după caz, a situației militare.

Art. 12. — Cu cel puțin 15 zile înainte de împlinirea vârstei de 14 ani, persoana fizică în cauză ori reprezentantul său legal trebuie să solicite formațiunii de evidență a populației eliberarea cărții de identitate, prezentând, după caz, documentele menționate la art. 11.

Art. 13. — (1) Minorilor, care, la împlinirea vârstei de 14 ani, se găsesc internați în unități de protecție socială, li se eliberează cărți de identitate prin grija administrației unităților respective, de către formațiunile de evidență a populației pe raza cărora funcționează unitățile de protecție socială.

(2) În situația în care părinții celor prevăzuți la alin. (1) nu sunt cunoscuți, la rubrica „domiciliu” se înscrie adresa unității de protecție socială respective.

Art. 14. — (1) Cartea de identitate se eliberează cu termen de valabilitate de 10 ani.

(2) De la împlinirea vârstei de 55 de ani, cartea de identitate se eliberează fără termen de valabilitate.

Art. 15. — (1) Orice modificări, adăugări sau mențiuni, altele decât cele prevăzute de lege, înscrise în cartea de identitate, sunt interzise și atrag nulitatea sa.

(2) Polițistul care constată una dintre situațiile prevăzute la alin. (1) este obligat să rețină cartea de identitate și să o depună la formațiunea de evidență a populației.

(3) În situațiile prevăzute la alin. (1), nulitatea se constată de către orice formațiune de evidență a populației.

(4) Personalul celorlalte autorități publice abilitate prin lege să legitimeze persoane fizice, în cazul stabilirii uneia dintre situațiile prevăzute la alin. (1), este obligat să anunțe cea mai apropiată unitate de poliție.

Art. 16. — (1) O nouă carte de identitate se eliberează:

- a) la expirarea termenului de valabilitate;
- b) dacă s-au modificat numele sau prenumele titularului, prenumele părinților, data sau locul nașterii;
- c) în cazul schimbării domiciliului;
- d) în cazul deteriorării;
- e) în cazul distrugerii, pierderii sau furtului;
- f) la expirarea sau revocarea interdicției titularului de a se afla în anumite localități;
- g) când fotografia din cartea de identitate nu mai corespunde cu fizionomia titularului;
- h) în cazul anulării.

(2) Cu cel puțin 15 zile înainte de expirarea termenului de valabilitate a cărții de identitate, persoana fizică în cauză ori reprezentantul său legal are obligația să solicite formațiunii de evidență a populației eliberarea unei noi cărți

de identitate, prezentând, după caz, documentele prevăzute la art. 11.

(3) În termen de 15 zile de la producerea uneia dintre situațiile prevăzute la alin. (1) lit. b) — h), persoana fizică în cauză este obligată să solicite formațiunii de evidență a populației eliberarea unei noi cărți de identitate.

Art. 17. — (1) Cartea de identitate provizorie se eliberează în următoarele cazuri:

a) când persoana fizică care solicită eliberarea cărții de identitate nu posedă toate actele necesare eliberării acesteia;

b) în cazul distrugerii, pierderii sau furtului cărții de identitate.

(2) Pentru cartea de identitate provizorie, termenul de valabilitate se stabilește de formațiunea de evidență a populației, dar nu poate depăși un an.

Art. 18. — În cartea de identitate se pot face mențiuni de către personalul din formațiunile de evidență a populației, cu privire la stabilirea reședinței, iar la comunicarea scrisă a instanțelor judecătorești, și cu privire la interdicția de a se afla în anumite localități.

Art. 19. — (1) Cartea de identitate a persoanei fizice reținute, arestată preventiv sau care execută pedepse privative de libertate se păstrează de administrația aresturilor ori a penitenciarelor și se restituie la punerea în libertate a titularilor acesteia.

(2) Cartea de identitate a persoanei fizice internate în instituții de reeducare și de protecție socială se păstrează, pe durata internării, de către administrația acestor instituții.

Art. 20. — (1) Titularii cărților de identitate, precum și autoritățile publice prevăzute la art. 19 sunt obligate să ia măsuri pentru a evita deteriorarea, distrugerea, pierderea sau furtul acestora.

(2) Furtul cărții de identitate trebuie reclamat de către persoanele fizice și autoritățile publice menționate în alin. (1) unității de poliție pe raza căreia s-a produs, în termen de 24 ore de la constatare, iar pierderea sau distrugerea, la formațiunea de evidență a populației de la locul de domiciliu sau reședință a titularului.

Art. 21. — Persoana care găsește o carte de identitate este obligată să o depună, în termen de 48 de ore, la cea mai apropiată unitate de poliție.

Art. 22. — Are obligația să predea cartea de identitate:

a) persoana care pierde cetățenia română ori căreia i s-a aprobat stabilirea domiciliului în străinătate, la serviciul de pașapoarte, o dată cu primirea pașaportului;

b) persoana care deține cartea de identitate a unei persoane decedate, la ofițerul stării civile, o dată cu înregistrarea decesului. Ofițerul stării civile este obligat să predea cărțile de identitate permise, la formațiunea de evidență

a populației, în termen de 30 de zile de la primirea acestora.

Art. 23. — (1) Cartea de identitate a unei persoane fizice nu poate fi reținută în afara cazurilor prevăzute în prezenta lege.

(2) Este interzisă darea sau primirea cărții de identitate drept garanție pentru prestarea unor servicii, pentru încredințarea unor bunuri și valori, pentru plata datoriilor sau în alte scopuri.

CAPITOLUL III

Stabilirea și schimbarea domiciliului și reședinței cetățenilor români cu domiciliul în România

Art. 24. — (1) Cetățenii români cu domiciliul în România au dreptul să-și stabilească sau să-și schimbe domiciliul ori reședința în orice localitate din țară, în condițiile legii.

(2) Persoanele fizice prevăzute la alin. (1) nu pot avea, în același timp, decât un singur domiciliu și o singură reședință. În cazul în care acestea dețin mai multe locuințe își pot stabili domiciliul sau reședința în oricare dintre ele.

Art. 25. — (1) Domiciliul persoanelor fizice prevăzute în art. 24 este la adresa din localitatea unde acestea își au locuința statornică.

(2) Domiciliul minorului este la părinții săi sau la acela dintre părinți la care el locuiește statornic.

(3) Domiciliul minorului încredințat de instanța judecătorească unei alte persoane rămâne la părinții săi, iar în cazul în care aceștia au domiciliile separate și nu se înțeleg, instanța judecătorească decide la care dintre ei va avea domiciliul minorul.

(4) Domiciliul minorului este la reprezentantul său legal, în cazul în care numai unul dintre părinții săi îl reprezintă ori în cazul în care se află sub tutelă.

(5) Dispozițiile alin. (4) se aplică și în cazul persoanei fizice puse sub interdicție.

Art. 26. — Reședința este locuința la care persoanele prevăzute în art. 24 locuiesc temporar, alta decât cea de domiciliu.

Art. 27. — (1) Stabilirea domiciliului sau, după caz, înscrierea mențiunii de stabilire a reședinței în cartea de identitate se face la cererea persoanei fizice interesate, care declară pe propria răspundere adresa la care are locuința asigurată.

(2) Declarația se dă în scris și se semnează în fața unei persoane autorizate din cadrul formațiunii de evidență a populației.

(3) Pentru minorii și persoanele fizice puse sub interdicție, declarația prevăzută la alin. (2) se dă și se semnează de părinți sau de reprezentanții lor legali.

(4) În cazurile de imposibilitate de scriere sau de semnare se face mențiune despre aceasta.

(5) Stabilirea domiciliului sau a reședinței se înscrie în fișa de evidență a populației și în Registrul permanent de evidență a populației.

Art. 28. — Persoana care își schimbă domiciliul este obligată ca, în termen de 15 zile de la data mutării la noua adresă, să se prezinte la formațiunea de evidență a populației pentru eliberarea unei noi cărți de identitate.

Art. 29. — (1) Persoana care locuiește temporar mai mult de 45 de zile la altă adresă decât cea de domiciliu este obligată să se prezinte la formațiunea de evidență a populației pentru înscrierea, în cartea de identitate și în documentele de evidență, a mențiunii de stabilire a reședinței.

(2) Mențiunea de stabilire a reședinței se acordă pentru perioada solicitată, dar nu mai mare de un an, și are valabilitate pe timpul cât persoana locuiește la reședința stabilită. La expirarea acestui termen, persoana poate solicita înscrierea unei noi mențiuni de stabilire a reședinței.

Art. 30. — Se exceptează de la obligația prevăzută la art. 29:

- a) persoana care locuiește o perioadă mai mare decât cea prevăzută la art. 29 alin. (1), dar nu mai mult de 60 de zile, în interesul serviciului, la odihnă sau tratament;
- b) elevul și studentul aflați în vacanță;
- c) persoana internată pentru îngrijirea sănătății;
- d) cadrul militar activ care locuiește în interesul serviciului în altă localitate decât cea de domiciliu, indiferent de durată.

Art. 31. — (1) Evidența locatarilor prin cartea de imobil se ține în următoarele categorii de imobile:

- a) destinate cazării în comun;
- b) care servesc total sau parțial ca locuință, situate în municipii, orașe sau în comunele din zona de frontieră;
- c) care servesc total sau parțial ca locuință, situate în celelalte localități, dacă dispun de mai multe unități locative.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu sunt aplicabile locatarilor imobilelor situate în incinta unităților militare, a sediilor misiunilor diplomatice și a oficiilor consulare sau în locuințele ocupate exclusiv de membrii acestora.

(3) Organizarea activității de ținere a evidenței locatarilor prin cartea de imobil revine Ministerului de Interne, prin unitățile de poliție. Proprietarul, administratorul de imobil sau unul dintre locatari, desemnat de aceștia, căruia i-a fost încredințată cartea de imobil, are obligația să înscrie, pe baza cărților de identitate, persoanele care domiciliază sau au reședința în imobilul respectiv și să o prezinte, la cerere, organelor abilitate ale Ministerului de Interne.

(4) Cartea de imobil se întocmește în două exemplare, dintre care unul se păstrează la responsabilul cărții de imobil, iar celălalt la unitatea locală de poliție.

Art. 32. — Persoanele care locuiesc în imobil sunt obligate să prezinte cartea de identitate responsabilului cărții de imobil, în vederea luării în evidență.

Art. 33. — Persoanele care își schimbă domiciliul sau reședința sunt obligate să ceară înscrierea în cartea de imobil, la noua locuință, în termen de 5 zile de la sosire.

Art. 34. — La hoteluri și alte locuri de cazare în comun, înscrierea în cartea de imobil se face la sosire, prin grija proprietarului sau administratorului acestora, după caz.

Art. 35. — Unitățile de protecție socială, casele de copii, școlile de reeducare, alte instituții sau persoane fizice care internează, primesc pentru îngrijire sau găzduire persoane care nu posedă acte de identitate și, datorită stării fizice sau psihice în care se află, nu pot fi identificate sunt obligate să anunțe imediat formațiunea de evidență a populației de care aparțin, în vederea luării acestora în evidența provizorie, până la stabilirea identității lor.

Art. 36. — În cazul în care se schimbă denumirea localităților și a străzilor, cheltuielile pentru schimbarea cărții de identitate vor fi suportate de instituțiile publice care au propus schimbarea denumirilor.

CAPITOLUL IV

Sanctiuni

Art. 37. — Încălcarea dispozițiilor prevăzute în prezenta lege atrage, după caz, răspunderea civilă, materială, disciplinară, contravențională sau penală a persoanelor vinovate.

Art. 38. — Declararea necorespunzătoare a adevărului privind domiciliul sau reședința constituie infracțiunea de fals în declarații și se pedepsește potrivit dispozițiilor din Codul penal.

Art. 39. — Constituie contravenții la dispozițiile prezentei legi și se sancționează după cum urmează:

a) nerespectarea dispozițiilor art. 47, cu amendă de la 20.000 lei la 40.000 lei;

b) nerespectarea dispozițiilor art. 12, 16 alin. (2) și (3), art. 20, 21 și 31 alin. (3), cu amendă de la 25.000 lei la 50.000 lei;

c) nerespectarea dispozițiilor art. 13 alin. (1), art. 22, 23, 32, 33, 34 și 35, cu amendă de la 40.000 lei la 80.000 lei;

d) nerespectarea dispozițiilor art. 15 alin. (1), art. 28, 29 și 45, cu amendă de la 75.000 lei la 150.000 lei.

Art. 40. — Constatarea contravențiilor prevăzute la art. 39 se face de către ofițerii și subofițerii de poliție abilitați, care aplică și amenda.

Art. 41. — Contravențiilor prevăzute în prezenta lege le sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, cu excepția art. 25—27.

CAPITOLUL V

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 42. — Forma și conținutul cărții de identitate, a cărții de imobil și a fișei de evidență a populației se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului de Interne.

Art. 43. — (1) Formațiunile de evidență a populației comunică direcțiilor județene de statistică sau, după caz, Direcției generale de statistică a municipiului București, datele necesare pentru statistica demografică, referitoare la persoanele fizice care își schimbă domiciliul ori reședința dintr-o localitate în alta sau dintr-un sector în altul, în municipiul București.

(2) Forma și cuprinsul imprimatelor folosite pentru comunicarea datelor, precum și periodicitatea și circuitul lor se stabilesc de Ministerul de Interne și Comisia Națională pentru Statistică.

Art. 44. — Cererile misiunilor diplomatice și oficiilor consulare acreditate în România și ale misiunilor diplomatice și oficiilor consulare de carieră ale României, referitoare la identificarea unor persoane fizice, se soluționează de către Ministerul de Interne, prin Direcția de evidență a populației.

Art. 45. — Persoana care din diferite motive locuiește la altă adresă decât cea menționată în buletinul de identitate este obligată, ca în termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, să solicite formațiunii de evidență a populației înscrierea adresei unde domiciliază efectiv.

Art. 46. — Până la preschimbarea în totalitate a actualelor buletine de identitate, în acestea se pot face mențiuni cu privire la schimbarea numelui și prenumelui părinților, data sau locul nașterii, de către primari și alte persoane care, potrivit legii, îndeplinesc funcția de ofițer al stării civile.

Art. 47. — Persoana care nu are menționat codul numeric personal în buletinul de identitate este obligată să se prezinte, în termen de 120 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, la formațiunea de evidență a populației, de la locul de domiciliu, pentru transcrierea acestuia din fișa personală de evidență.

Art. 48. — Ministerul de Interne împreună cu Departamentul pentru Administrație Publică Locală, Ministerul Justiției și cu Ministerul Afacerilor Externe vor elabora, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, norme metodologice pentru stabilirea conținutului, fluxului documentelor și a nomenclatoarelor unitare, care să asigure ținerea în actualitate a evidenței și Registrului permanent de evidență a populației.